

Missatge del president de la Generalitat amb motiu de la Diada Nacional de Catalunya de 2004

Palau de la Generalitat | 10/9/2004

Benvolgudes i benvolguts ciutadans de Catalunya,

Aquest any és un any de canvis.

Des de fa uns mesos les esquerres catalanes tenim l'honor i la responsabilitat de governar.

Som fills del somni de la Catalunya republicana i de la lluita contra la dictadura.

Hem passat full a una llarga etapa de l'autogovern. El nostre país ha madurat i les nostres institucions s'han enfortit.

Catalunya viu un moment crucial en el que s'han de traçar els camins del futur.

Davant nostre tenim dues possibilitats:

- o anar fent,
- o bé l'acció col·lectiva, basada en la confiança i en la tenacitat.

Tenim un projecte compartit amb la majoria. Avançarem cap a un futur cívic i nacional millor. Ens governarem amb plenitud...

I serem el que volem ser en l'Espanya plural, la gran Europa i en el món obert.

El nostre país ha de navegar amb personalitat pròpia i decidits en un món cada cop més interdependent.

¿Què simbolitza avui l'Onze de Setembre?

Avui celebrem la nostra memòria del 1714, quan el Conseller en Cap de Barcelona, Rafael Casanova, va caure ferit al baluard de la Ronda de Sant Pere, i la ciutat es va rendir.

Poc després un terç de la ciutat va ser ensorrada. Avui en tenim una prova corprenedora en les runes del Born.

Quan demà vingueu al Parc de la Ciutadella recordeu que tot allò, abans de ser ciutadella i baluard militar, i després Exposició Universal l'any 1888, i després seu del Parlament, havien estat cases i carrers,

poble enfeinat, poble lluitador, poble finalment derrotat.

I que va ser la victòria de les esquerres l'any 1977 i el President Tarradellas, els qui ens en van tornar les claus.

Compartim aquesta memòria amb altres esdeveniments que han marcat la nostra consciència en el segle XX i en l'inici del nou segle.

Per una banda, el dramàtic Onze de Setembre de 1973, a Xile, que perdura en les nostres consciències com l'emblema de la lluita per la llibertat a l'Amèrica Llatina.

Molts catalans ens vàrem sentir implicats. Un mossèn gironí, Joan Alsina, hi va ser assassinat.

Molts exiliats sud-americans a Catalunya van trobar aquí aleshores la terra d'acollida, de la mateixa manera que els seus pares havien ofert casa seva a tants i tants catalans exiliats al 1939.

També el tràgic 11 de Setembre del 2001 a Nova York està inscrit en les nostres consciències com el moment inicial d'un món més incert.

El terrible impacte de l'atemptat de Madrid o els esdeveniments de l'Iraq, de Palestina, d'Israel o d'Ossètia del Nord, formen part de la cara tràgica del present.

Res del que passa ja no ens és estrany. Tot lliga en un món més dramàtic però també més conscient del que li està passant, més obert.

Per això ens aboquem a l'abraçada solidària amb les víctimes, ...

a la col·laboració política per combatre el terrorisme, ...

a la cooperació econòmica per eradicar la pobresa,...

al diàleg entre cultures per desactivar el fanatisme.

Però ara mirem endavant. Necessitàvem una ambició compartida per fer avançar la nostra nació. I la tenim.

El nostre futur nacional serà més sòlid i més atractiu si funciona bé el triangle màgic que formen escola-govern-empreses...

si les nostres escoles i la nostra sanitat pública són millors;

si innovem a les nostres empreses, a l'administració, i a les universitats,

si les nostres viles i ciutats tenen els recursos que calen,
si les institucions públiques són més transparents.

Aquest és el nou patriotisme que tan sovint reclamem.

El de tots els ciutadans i ciutadanes de Catalunya sense cap exclusió.

El dels homes i dones que senten el seu país com un país de llibertat, de pau, de justícia, de progrés, de fraternitat.

L'autèntica pàtria es allà on aquests valors es fan realitat.

Sabem on som i sabem on volem anar. No en dubteu.

Venim d'un llarg període en què hem afirmat la nostra identitat, hem reconstruït el nostre autogovern i hem fet créixer la convivència cívica.

No hem estat un problema per Espanya, però també és cert que no li hem proposat res de nou.

Hem passat una pàgina més del llibre de la història de Catalunya.

Ara aspirem a integrar plenament tots els ciutadans en el marc de convivència del que ens hem dotat.

A enriquir la nostra identitat amb noves aportacions. A fer dels nostres barris i escoles la garantia d'una integració sense pèrdua d'identitat ni de qualitat de vida.

Aspirem, en definitiva, a fer que cada home i cada dona de Catalunya puguin tirar endavant el seu projecte de vida en les millors condicions possibles.

Hem obert un procés cívic per decidir de quina manera volem satisfer les nostres aspiracions.

No ho farem amb la proclama estrident ni amb la rauxa d'un moment, sinó avançant cada dia amb esperit positiu.

En els mesos que venen hi haurà el debat sobre el nou Estatut. Entrem en un dels anys més decisius de la nostra història moderna. I ens en sortirem. Guanyarem. N'estic convençut.

Caldrà que Catalunya expliqui i faci valer la seva voluntat col·lectiva davant les institucions de l'Estat i del conjunt dels pobles d'Espanya.

La Constitució espanyola haurà de reblar el clau.

Catalunya, la seva llengua, la seva cultura, la seva convivència i la seva força col·lectiva no estan en perill, diguem-ho clar. Al contrari, són més respectades que abans.

Catalunya és un país viu i en constant evolució. Sempre hi haurà un present per transformar i un futur per guanyar; sempre podrem anar més lluny.

Res no ens ha de privar de celebrar la Diada amb la màxima dignitat.

Amb la joia de ser on som i reconeixent l'esforç de tots aquells que han contribuït amb generositat a la realitat viva i esperançada de la Catalunya d'avui.

Celebrarem la Diada Nacional i renovarem el compromís per una Catalunya més lliure, més justa i més fraternal.

Us convido a tots i totes a celebrar la Festa i, de manera especial, a participar en l'acte institucional i popular demà al migdia al Parc de la Ciutadella.

VISCA CATALUNYA!

Pasqual Maragall